

Демократія і розкіш

Ростислав Котерлін

1.07 – 03.08.2015

«...люди не можуть зрозуміти, що те, чого немає, може впливати на те, що є», – зауважив колись Джон Фаулз.

Чи багато ми знаємо?

Реальність така, що всі, практично всі кажуть неправду. Навіть будучи дуже щирими, всі брешуть. Правда ж виявляє себе значно пізніше, коли може проінняти, торкнутися нас. Коли вона – dokonаний факт.

Кожен із нас неодноразово чув про демократію так само багато, як і про розкіш. Обидва поняття належать до сфери, яку неможливо охопити цілком, тобто до сфери витальності, життя. Життя, яке тече, мімікрує, утаємничується.

«Демократія» – достатньо заколисане на сьогодні грецьке слово, котре втягує в себе будь-які змісти будь-кого з представників будь-якої країни, що належить до кола так званого «Західного світу».

Скільки людей – стільки демократій. Наприклад, заяви про корупційність демократії лунають не лише з вуст диктаторів. Їх часто можна почути і в традиційних демократичних ареалах.

«Розкіш» – предмет чи дія? Накопичення коштовних речей чи вільне розкошування у свободі? Розкіш Сходу і Заходу, розкіш Півдня і Півночі, непідвладна нам розкіш Природи і Всесвіту.

Розкіш мати і розкіш бути. Містики кажуть: хто нічим не володіє, той вічний. Хочеш обмежити себе – вхопися за щось, щоб мати це!

Демократія і розкіш завжди поруч, як ерос і танатос. Те, що дає свободу кохання, яке здатне вбити.

Коли поруч авторитаризм і розкіш – це оздоблений ювелірною союз танатоса і плутоса чи мамони*.

Майже усі знають, що ми живемо у не зовсім демократичній країні. Але коли молоді люди пишуть на будь-якій поверхні: «ПТН ПНХ» чи «Путін хуйло», вони розкошують і усвідомлюють це. Занурюючись у правду, вони розуміють, що за межигірськими і кремлівськими парканами не розкіш, а хвороба.

Дуже темна сторона людських бажань. Настільки жлобська, що потребує окремого «Послання».

Послання до жлоболігархів та тисяч і тисяч жлобів «при владі», що висмоктують у свої гаманці суспільні гроші мільйонів співгромадян.

Чи може жлоб просто сказати собі: «Стоп! Ти маєш дуже багато, надто багато. Так багато, що за тим тебе уже немає. Достатньо! Досить мати, просто будь».

Чи може жлоб прокачати ранковим лісовим повітрям свою закодовану голову з лічильниками в очах?

Чи може забути лічбу своїм банківським рахункам, зігнувшись і довго розглядаючи брунатну грудку лісової землі?

Жлоб не може, але його треба змусити. «Принужденіє не к іменію, а битію» – головна, не лише пострадянська, проблема. Що їх може змусити, якщо навіть смерті сотень, тисяч солдатів не змінили цього? Але це станеться. Майдан, а затим «хуйло» – вже підштовхнули до цього. Це неодмінно станеться, коли стане більше тих, кому в кайф бути, а не мати.

Війна в кожному з нас. Перемагає той, хто знає, що те, чого немає – вже поруч.

Ростислав Котерлін

* Боги давніх міфологій: Танатос – уособлення смерті, Плутос – уособлення багатства, Мамона – уособлення багатства й наживи.

За додатковою інформацією, фотоматеріалами, коментарями учасників подій звертайтеся: координатор проектів Віра Лой, 067 547 22 86, pr@gudimov.com.

Арт-центр Я Галерея у Києві, Хорива, 49Б, /044/ 492 92 03, у Дніпропетровську, Гусенка, 17, /056/ 713 57 13